

РЕЦЕНЗІЯ

на дисертацію Євтушенка Олексія Івановича «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні», поданої на здобуття наукового ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Актуальність теми дослідження. Запровадження в Україні інституту кримінальних проступків стало важливим етапом розвитку кримінальної юстиції та свідчить про прагнення держави до гуманізації кримінальної політики. Такий підхід зумовлений необхідністю оптимізації кримінального процесу, зниження навантаження на органи досудового розслідування та суди, а також підвищення ефективності виявлення та розслідування кримінальних правопорушень невеликої суспільної небезпечності.

Згідно зі статистичними даними Офісу Генерального прокурора України, у 2021 році до Єдиного реєстру досудових розслідувань було внесено понад 170 тис. кримінальних проступків, що становило близько 50% усіх кримінальних проваджень. У 2022 році, незважаючи на збройну агресію проти України та зниження загальної активності правоохоронної системи, зафіксовано понад 120 тис. кримінальних проступків, більшість з яких стосувалися кримінальних правопорушень проти власності (крадіжки, шахрайство) та проти громадського порядку. У 2023 році їх частка у загальній структурі кримінальних правопорушень становила близько 46%. Судова статистика підтверджує, що розгляд справ цієї категорії формує до 40% навантаження на місцеві суди.

Наведені дані свідчать про масовий характер кримінальних проступків у сучасній кримінально-правовій практиці. Водночас залишаються актуальними проблеми, пов'язані з неоднаковим застосуванням спрощених процедур у різних регіонах, недостатньою врегульованістю окремих процесуальних аспектів, а також зростанням кількості малозначних кримінальних правопорушень у період воєнного стану.

Отже, дослідження судового провадження щодо кримінальних проступків є актуальним як у теоретичному, так і в практичному вимірі. Воно сприяє

удосконаленню кримінального процесуального законодавства, забезпеченню балансу між спрощенням процедур і дотриманням прав людини, а також оптимізації діяльності органів кримінальної юстиції в умовах сучасних викликів.

Оцінка наукового рівня дисертації і наукових публікацій здобувача.

Дисертація Євтушенка Олексія Івановича «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» присвячена вивченню сутності та особливостей судового розгляду справ щодо кримінальних проступків, визначенню специфіки кримінальної процесуальної політики в Україні, розробці на цій основі рекомендацій з удосконалення кримінального процесуального законодавства України.

Автор комплексно підійшов до вивчення проблемних питань судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні та запропонував низку обґрунтованих рекомендацій щодо нормативного вдосконалення його проведення, особливо в умовах воєнного стану в нашій державі.

Дисертація ґрунтується на комплексі загальнонаукових та спеціальних методів, які допомогли найбільш оптимально врахувати специфіку об'єкта і предмета дослідження та в сукупності дозволили дослідити як судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні, так й використання зарубіжного досвіду у цьому контексті, обґрунтувати результати дисертації з наукової точки зору та довести правильність запропонованих у роботі висновків.

Результати дисертаційного дослідження Євтушенка О.І. знайшли належну апробацію та оприлюднені у фахових наукових виданнях. Основні наукові положення та результати дисертаційного дослідження висвітлено в 5 наукових публікаціях, серед яких 3 наукових статей – у вітчизняних виданнях, включених МОН України до переліку фахових видань з юридичних наук, 2 тез – у збірниках матеріалів науково-практичних конференцій та 1 наукова праця, яка додатково відображає наукові результати дисертації.

У ході проведення наукового дослідження автором дисертації проаналізовано та використано 224 джерела наукової літератури, яка, тією чи іншою мірою, стосується положень дисертації, доповнює її чи спростовує окремі

проблемні питання запобігання злочинності. Такий обсяг наукової літератури дозволив автору усесторонньо дослідити завдання, поставлені у вступі дисертаційного дослідження, й запропонувати низку обґрунтованих рекомендацій і пропозицій.

Новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведеного здобувачем дослідження, повнота викладу в опублікованих працях. Низка запропонованих автором дисертації пропозицій і рекомендацій характеризуються ознаками новизни і мають безпосереднє спрямування на комплексне вирішення проблемних питань судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні, а саме:

- вперше предметом комплексного наукового пошуку, у системному, міжгалузевому зв'язку кримінального і кримінального процесуального права, обрано судове провадження щодо кримінальних проступків, спрощена форма здійснення якого оцінена не як окрема диференційована форма кримінального провадження, а як прояв диференціації правової процедури судового провадження;

- обґрунтовано, що судове провадження щодо кримінальних проступків – це частина особливого кримінального провадження щодо вирішення суспільно-правового конфлікту, зумовленого вчиненням кримінального проступку, з розгляду його судом, зокрема й за спрощеною правовою процедурою, при наявності законодавчо визначених умов, яка проявляється у скороченні процесуальних строків і прискоренні провадження (вирішення його завдань, досягнення мети) за рахунок відсутності окремих процесуальних дій, та характеризується ознаками документарності, з метою економії процесуальних ресурсів й підвищення ефективності системи правосуддя;

- розглянуто зарубіжний досвід країн континентальної системи права щодо законодавчого закріплення особливостей кримінального провадження відносно кримінальних проступків (нетяжких злочинів) та зв'язку такого провадження із спрощеною процедурою, із окресленням спільних і відмінних рис кримінальних процесуальних законів у цьому напрямі та визнанням доцільності запозичення

європейської концепції «явка обвинуваченого в суд – це його право» і механізму захисту обвинуваченого при розгляді справи за його відсутності;

– проаналізовано і оцінено: (1) застосування до спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків загальних правил (положень) судового розгляду, зокрема таких як: дотримання розумних процесуальних строків; незмінність складу суду; безперервність судового розгляду; об'єднання і виділення матеріалів кримінальних проваджень; (2) оскарження судових рішень, ухвалених за спрощеною судовою процедурою;

– удосконалено теоретико-методологічні підходи до розуміння рівнів диференціації в кримінальному провадженні і віднесення провадження щодо кримінальних проступків, яке включає досудове розслідування й судове провадження, до диференційованих форм кримінального провадження, у якому можуть поєднуватися (відображатися) інші диференційовані форми (провадження на підставі угод, справи приватного обвинувачення); системність окреслення векторів правової невизначеності на стадії підготовчого судового провадження щодо справ про кримінальні проступки і, як наслідок неоднакового правозастосування щодо: (1) звернення до суду з усіма процесуальними рішеннями, якими завершується досудове розслідування; (2) проведення підготовчого судового провадження (підготовчого судового засідання) як підготовки до судового розгляду; (3) вирішення суспільно-правового конфлікту, зумовленого кримінальним проступком, безпосередньо у підготовчому судовому провадженні, без судового розгляду; (4) залежності спрощення судового провадження від внесення відповідного клопотання прокурора;

– удосконалено правову процедуру спрощеного судового розгляду, яка повинна включати правила щодо: відкриття судового засідання і оформлення цієї дії у журналі судового засідання, з підтвердженням того, що є усі підстави для розгляду матеріалів провадження щодо кримінального проступку за спрощеною процедурою; дослідження судом наявних доказів із вказівкою на особливості такої діяльності; ухвалення рішення судом (уточнено назву § 1 глави 30 КПК: «Процедура спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків»);

– унормовано особливості апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених за спрощеною правовою процедурою; питань, пов'язаних із обчисленням строків подання апеляційної скарги у таких провадженнях, а також порядку оскарження;

– удосконалено підходи до гарантування прав учасників судового провадження щодо кримінальних проступків, з огляду на нетотожність лексем «порушення» і «обмеження»;

– запропоновано законодавчі положення КПК України в частині правового регулювання: безпосередності дослідження показань, речей і документів (частина друга статті 23); подання обвинувального акта (частина п'ята статті 291); клопотання прокурора про розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні (стаття 302); підготовчого судового засідання (стаття 314); строків і загального порядку судового розгляду (стаття 318); загальних положень провадження щодо кримінальних проступків (стаття 381); розгляду обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку у спрощеному провадженні (стаття 382); особливостей апеляційного оскарження окремих судових рішень (стаття 394); виокремлення процедури відібрання пояснень у провадженнях щодо кримінальних проступків та ін.;

– дістав подальшого розвитку стан наукової розробленості судового провадження щодо кримінальних проступків, який відображається у наукових доробках за трьома напрямками: інституційне (матеріально-правове) значення інституту кримінальних проступків; досудове розслідування кримінальних проступків; судове провадження щодо кримінальних проступків – з особливою увагою до категорії «диференціація» в кримінальній і кримінальній процесуальній науці;

– з'ясовано місце спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків в системі кримінального процесуального права та його зв'язку з такими категоріями як: «диференціація», «процесуальна форма», «судова процедура», «особливі порядки», «особливі провадження», «заочний розгляд»;

– дістало подальшого розвитку переконання у нетотожності понять «підготовче судове провадження» і «підготовче судове засідання» та віднесення останнього до дискреції суду, яка не повинна впливати на загальний спрощений порядок здійснення провадження щодо кримінальних проступків; визнання судового засідання обов’язковою формою спрощеного судового провадження, що забезпечує таку ознаку судового розгляду – відповідного системного утворення, як емерджентність; відмежування диференціації процесуальної форми в кримінальному провадженні і диференціації правової процедури, зокрема й у судовому провадженні у бік її спрощення;

– уточнено назву першої стадії судового провадження як «попередній судовий розгляд» або «попереднє провадження в суді/попереднє судове провадження»;

– дістали подальшого розвитку умови подання скарг на судові рішення, ухвалені у спрощеному судовому провадженні; підстави оскарження; узагальнення помилок судового провадження;

– окреслено проблемні питання здійснення судового провадження щодо кримінальних проступків теоретико-методологічного, нормотворчого, правозастосовчого характеру та шляхи їх вирішення;

– надано пропозиції щодо розуміння забезпечення прав особи у судовому провадженні щодо кримінальних проступків, як правового механізму законодавчого гарантування (забезпечення державою) прав учасників судового провадження та можливостей їх реалізації, правомірного обмеження таких гарантій у справах щодо кримінальних проступків, які зокрема розглядаються й за спрощеною процедурою.

Результати дисертації знайшли повне відображення у наукових публікаціях, що оприлюднені у фахових виданнях України та апробовані на науково-практичних конференціях.

Наукова обґрунтованість отриманих результатів, наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Дисертація Євтушенка О.І. є одним із перших у вітчизняній юридичній науці комплексним

дослідженням проблематики судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні, на підставі якого сформульовано нові наукові положення, висновки та пропозиції. Висновки, пропозиції та рекомендації, що наведені в дисертації, ґрунтуються на аналізі літературних джерел, чинного кримінального процесуального законодавства. Зміни та доповнення до законодавства у зазначеній вище сфері дисертантом обґрунтовані належним чином, запропоновані редакції таких змін та доповнень. Рекомендації та пропозиції, запропоновані автором дисертації для комплексного вирішення проблемних питань судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні, ґрунтуються на результатах, отриманих в ході наукового дослідження, мають належний рівень обґрунтування та наукової новизни.

Рівень виконання поставленого наукового завдання, оволодіння здобувачем методологією наукової діяльності. Автор дисертації запропонував чітке визначення об'єкту, предмету та мети дослідження. Вони є зрозумілими і відповідають завданням, які поставлені перед дослідженням. В свою чергу завдання повністю знайшли вирішення у результатах наукового дослідження та публікаціях автора дослідження.

Автор на достатньо високому рівні опанував методологію наукової діяльності. Використовуючи комплекс методів наукового пізнання, дисертант запропонував низку обґрунтованих пропозицій та рекомендацій, які впливають на покращення ефективності судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні, вивчення зарубіжного досвіду з цього питання та внесення відповідних змін до законодавства тощо.

Теоретичне і практичне значення результатів дослідження. Результати наукового дослідження, що наведені у дисертації Євтушенка О.І., мають теоретичне й практичне значення та характеризуються ознаками наукової новизни. Пропозиції та рекомендації належним чином обґрунтовані і можуть бути використані у освітній діяльності для підготовки здобувачів вищої освіти юридичного профілю, підготовки кадрів для слідчих підрозділів, суддівського

корпусу, подальших наукових дослідженнях, присвячених судовому провадженні щодо кримінальних проступків в Україні.

Практичне значення дисертації Євтушенка О.І. полягає в тому, що його результати можуть бути безпосередньо використані у практичній діяльності, а запропоновані рекомендації і пропозиції створюють реальну можливість вирішення конкретних завдань в практиці кримінального процесуального права.

Оцінка змісту дисертації, її завершеності. Дисертація Євтушенка Олексія Івановича на тему «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» виконана відповідно до встановлених вимог, має чітку структуру, яка дозволяє вирішити поставлені перед дослідженням завдання.

Дисертаційна робота логічно побудована та має послідовно викладений матеріал, що розкривається у трьох розділах дослідження.

У вступі обґрунтовано актуальність обраної теми дисертації, визначено ступінь її наукової розробки, зв'язок з науковими програмами, планами, темами, визначено мету, завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження, емпіричну базу, сформульовано наукову новизну, практичне значення результатів та наведено інформацію про впровадження та апробацію результатів дослідження на комунікативних заходах.

У першому розділі дисертації «Теоретико-правові засади формування судового провадження щодо кримінальних проступків» автором дисертації проаналізовано стан наукової розробленості питань судового провадження щодо кримінальних проступків, охарактеризовано спрощене судове провадження щодо кримінальних проступків як прояв диференціації, співвідношення з іншими категоріями кримінального процесуального права, а також висвітлено зарубіжний досвід здійснення судового провадження щодо кримінальних проступків.

Зазначено, що кримінальний проступок у кримінальному праві, з огляду на його правову природу і зміст, є різновидом кримінальних правопорушень, а у кримінальному процесі, зважаючи на особливості кримінальної процесуальної діяльності щодо його розслідування і судового розгляду, – розглядається у контексті диференціації процесуальної форми. Тому при аналізі стану наукової

розробленості судового провадження щодо кримінальних проступків дослідницький інтерес представляють наукові доробки у трьох сферах: інституційного (матеріально-правового) значення інституту кримінальних проступків; досудового розслідування кримінальних проступків; судового провадження щодо кримінальних проступків.

Автором встановлено, що судове провадження щодо кримінальних проступків – це частина особливого кримінального провадження щодо вирішення суспільно-правового конфлікту, зумовленого вчиненням кримінального проступку, з розгляду його судом, зокрема й за спрощеною правовою процедурою, при наявності законодавчо визначених умов, яка проявляється у скороченні процесуальних строків і прискоренні провадження (вирішення його завдань, досягнення мети) за рахунок відсутності окремих процесуальних дій, та характеризується ознаками документарності, з метою економії процесуальних ресурсів й підвищення ефективності системи правосуддя.

У другому розділі дисертації «Процедура судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні» автором дисертації досліджено підготовчі дії до судового розгляду кримінального проступку, охарактеризовано судовий розгляд кримінальних проступків та охарактеризовано порядок оскарження рішень суду першої інстанції щодо кримінальних проступків.

Здобувач звертає увагу на те, що, на відміну від європейських, більшість країн пострадянського простору не виокремили кримінальний проступок і, відповідно, спрощене провадження щодо нього. Відсутня одностайність й відносно диференціації процесуальної форми кримінального провадження. Деякі країни запровадили особливості кримінального провадження щодо кримінальних проступків, не називаючи таке провадження спрощеним, інші – не виокремлюючи проступків, диференціюють процесуальну форму кримінального провадження у бік спрощення, прискорення, скорочення. Підставою таких процесів є очевидність злочину та його нетяжкі наслідки.

У другому розділі «Процедура судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні» охарактеризовано процедуру судового провадження щодо

кримінальних проступків в Україні, висвітлено основні положення щодо судового розгляду кримінальних проступків, розглянуто процедуру оскарження рішень суду першої інстанції щодо кримінальних проступків.

Автором зазначено, що судовий розгляд як різновид соціальної діяльності, є чітко упорядкованим і формалізованим, здійснюваним за належною правовою процедурою, що ураховує таке поняття теорії систем як емерджентність. Судовий розгляд, зокрема, й щодо кримінальних проступків у спрощеному провадженні повинен відбуватися у формі судового/судових засідань за обов'язкової участі секретаря судового засідання і ведення журналу судового засідання. Саме у спрощених кримінальних провадженнях доцільно розвивати можливість долучення до судового засідання учасників судового розгляду у режимі відеоконференцзв'язку, за рішенням судді або за попередньо висловленим бажанням сторони провадження.

Правова процедура спрощеного судового розгляду повинна включати правила щодо: відкриття судового засідання і оформлення цієї дії у журналі судового засідання, з підтвердженням того, що є усі підстави для розгляду матеріалів провадження щодо кримінального проступку за спрощеною процедурою; дослідження судом наявних доказів із вказівкою на особливості такої діяльності; ухвалення рішення судом. Назва § 1 глави 30 КПК потребує, на нашу думку, уточнення: «Процедура спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків».

Доведено, що судові рішення, ухвалені за результатами розгляду провадження щодо кримінального проступку у суді першої інстанції, може бути оскаржене в апеляційному і у подальшому – в касаційному порядках з дотриманням правил, передбачених для застосування інституту оскарження та його специфічних рис для цієї категорії кримінальних проваджень. Суб'єктом апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених за спрощеною судовою процедурою, зазвичай, виступає прокурор, а касаційного оскарження – захисник засудженого. Невід'ємною умовою подання скарги, на яку звертається увага у

всіх досліджуваних судових рішеннях, є неоспорюваність обставин, встановлених під час досудового розслідування та викладених у судовому рішенні.

В силу колізійності та правової невизначеності, нормативний порядок: особливостей апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених за спрощеною правовою процедурою (частина перша статті 394 КПК); питань, пов'язаних із обчисленням строків подання апеляційної скарги у таких провадженнях, а також порядку оскарження (частина п'ята статті 382 КПК) – потребує законодавчого уточнення.

У третьому розділі дисертації «Удосконалення судового провадження щодо кримінальних проступків в Україні» автором дисертації проаналізовано проблемні питання здійснення судового провадження щодо кримінальних проступків та напрями їх вирішення і розглянуто гарантії прав учасників судового провадження у справах щодо кримінальних проступків.

У ході дослідження автором надано пропозиції щодо вирішення нормотворчих проблемних питань. Зокрема, представлено авторські пропозиції щодо внесення змін до КПК України, зокрема до статей: 291, 302, 314, 318, 381, 382, 394; уточнення назви § 1 глави 30 «Процедура спрощеного судового провадження щодо кримінальних проступків». З точки зору теоретико-методологічних позицій, судове провадження щодо кримінальних проступків залишається актуальним для наукових розвідок і вироблення єдиної концепції щодо удосконалення понятійно-категоріального апарату цієї частини кримінального провадження.

Забезпечення прав особи у судовому провадженні щодо кримінальних проступків слід розуміти як правовий механізм законодавчого гарантування (забезпечення державою) прав учасників судового провадження та можливостей їх реалізації, правомірного обмеження таких гарантій у справах щодо кримінальних проступків, які зокрема розглядаються й за спрощеною процедурою. Гарантії прав учасників судового провадження щодо кримінальних проступків є складовим компонентом системного утворення «правові (юридичні) гарантії» в кримінальному провадженні.

Усі права сторін кримінального провадження, учасників судового провадження щодо кримінальних проступків гарантовані на законодавчому рівні і в цілому створені умови для їх реалізації. Разом із тим, задля уникнення дискусії щодо доцільності спрощеного судового провадження у таких кримінальних провадженнях та обмеження прав його учасників, усунення деяких колізій, законодавчої уваги потребує втілення принципу правової визначеності у нормотворчий виклад окремих положень стосовно процедури здійснення спрощеного судового провадження.

Рекомендації щодо подальшого використання результатів дисертації в практиці. Результати дисертації Євтушенка Олексія Івановича на тему «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» можуть бути використані у: науково-дослідній сфері – як основа для подальшої розробки понятійного апарату кримінального провадження, удосконалення процедури здійснення судового провадження щодо кримінальних проступків; освітньому процесі – матеріали дисертації можуть бути використані у процесі викладання курсу «Кримінальне процесуальне право», та окремих спецкурсів, пов’язаних із питаннями судового провадження, особливостями кримінального провадження щодо кримінальних проступків (акт впровадження Державного податкового університету від 02 березня 2024 року); у правозастосовчій сфері – як рекомендації для удосконалення методики судового провадження щодо кримінальних проступків (довідки Ірпінського міського суду Київської області №8318 від 16 лютого 2024 року та Саксаганського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області №624/25 від 21 січня 2025 року).

Зауваження щодо оформлення та змісту дисертації. Позитивно оцінюючи наукове та практичне значення результатів рецензованого наукового дослідження, вважаємо доцільним висловити свої міркування щодо окремих дискусійних моментів, зокрема:

1. У дисертаційному дослідженні недостатньо деталізовано нормативне регулювання інституту кримінальних проступків. Хоча у тексті слушно підкреслено, що КПК України містить лише дві статті, присвячені провадженню

щодо проступків, однак не розкрито, наскільки така обмеженість негативно впливає на єдність правозастосування. Постає питання: чи варто вважати цей мінімалізм проявом законодавчої економії, чи він фактично створює прогалини, які підривають гарантії прав учасників провадження?

2. Дискусійними, на думку рецензента, є категорії «диференціація кримінального провадження». Автор трактує спрощене провадження як прояв диференціації, проте відкидає його розуміння як самостійної процесуальної форми. Тому виникає питання: чи не знецінює таке тлумачення можливість розглядати провадження щодо проступків як повноцінний інститут, а не лише фрагмент загальної процедури? Хотілося б почути думку здобувача під час публічного захисту.

3. У вступі до дисертації автором наведено загальну кількість кримінальних проступків та відсоток обвинувальних актів. Проте відсутність чіткої статистики саме по спрощених провадженнях у судах створює серйозний «інформаційний вакуум» і ставить під сумнів повноту дослідження.

4. Дискусійним також є положення щодо співвідношення спрощеного провадження із міжнародними стандартами. У тексті автор посиляється на рекомендації Ради Європи, але залишається відкритим питання, наскільки українська модель відповідає принципам ефективності, пропорційності та захисту прав людини та чи не створює прискорене провадження ризик формального підходу суду до оцінки доказів і прав сторін.

5. У дисертаційній роботі наголошується на необхідності чіткого розмежування понять «процесуальна форма» і «правова процедура», проте на практиці суди часто ототожнюють ці категорії. Хотілося б почути думку здобувача щодо того, чи можливо взагалі досягти абсолютної концептуальної ясності в умовах, коли судова практика розвивається швидше за доктрину?

Слід зазначити, що висловлені критичні зауваження не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації та не знижують наукової й практичної значущості дисертаційного дослідження Євтушенка Олексія Івановича.

Відсутність порушень академічної доброчесності. Дисертація Євтушенка Олексія Івановича на тему «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» написана державною мовою з дотриманням вимог наукового стилю. Дисертаційне дослідження містить посилання на використані автором джерела та літературу, відповідно до чинного законодавства щодо авторських прав та академічної доброчесності. Всі випадки використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідні джерела, оформлені у належний спосіб. Аналіз змісту дисертаційного дослідження та наукових публікацій, зарахованих за темою дисертації свідчить, що вимоги щодо академічної доброчесності дисертантом дотримано і робота Євтушенка О.І. є самостійним монографічним, оригінальним науковим дослідженням. Під час вивчення та аналізу дисертації, наукових публікацій автора дослідження не виявлено фактів порушень академічної доброчесності.

ВИСНОВОК

про відповідність дисертації встановленим вимогам

1. Дисертаційна робота Євтушенка Олексія Івановича на тему «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» є завершеною кваліфікаційною працею, в якій отримано нові науково-обґрунтовані результати, що в сукупності розв'язують конкретне наукове завдання, яке має істотне значення для кримінального процесуального права та вироблення науково обґрунтованих рекомендацій щодо вдосконалення відповідних положень законодавства та практики його застосування.

2. Дисертаційна робота Євтушенка Олексія Івановича на тему «Судове провадження щодо кримінальних проступків в Україні» за актуальністю, ступенем наукової новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною значимістю здобутих результатів відповідає спеціальності 081 Право та вимогам «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2016 р. № 261 (із змінами і

доповненнями від 3 квітня 2019 р. № 283), наказу МОН України № 40 від 12.01.2017 р. «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» (зі змінами від 12.07.2019 р.) і «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (Постанова Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44), а її автор – Євтушенко Олексій Іванович, на підставі прилюдного захисту заслуговує на присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право за спеціальністю 081 «Право».

Доцент кафедри правничої лінгвістики
Державного податкового університету,
доктор юридичних наук, доцент

Олеся БОДУНОВА